

Jan Petersen (S):

Som det lige er nævnt fra arbejdsministerens side, ligner dette beslutningsforslag ganske meget det forslag, som SF fremsatte i sidste folketings-samling; men der er også et par afvigelser.

Jeg skal fremføre lidt mere principielle betragtninger om forslaget, og jeg kan i øvrigt tilslutte mig de lidt mere detaljerede indvendinger, som arbejdsministeren lige har fremført.

Vi finder i Socialdemokratiet, at debatten om arbejde og fritid er vigtig, og vi mener også, der er megen fornuft i, at vi får skabt og skaber muligheder for at fordele arbejdet imellem os og foretage individuelle fordelinger af arbejde og fritid på en mere hensigtsmæssig måde. Det er jo paradoksalt, at vi på den ene side har mange ledige og på den anden side har et arbejdsmarked, hvor tempoet er højt, hvor der er overarbejde – en hel del endda – og hvor mange mennesker faktisk ytrer ønske om mere tid til forskellige ting, som de finder at de ikke har tid nok til nu, sådan som andre har organiseret tilværelsen for dem.

Vi er meget indstillet på at skabe muligheder for, at vi både hver især og kollektivt kan få lidt mere luft i tilværelsen på arbejdspladserne. Det er vi meget indstillet på, og det er faktisk et ønske, vi prioriterer ganske højt. Men så er spørgsmålet: Hvordan skal vi gå til den opgave? Her synes vi, at SF's forslag er lidt specielt – hvis jeg nu skal udtrykke det venligt, for vi er egentlig enige i noget af sigtet; men teknikken, metoden er lidt speciel.

Vi har en orlovsreform, som på den ene side prøver at organisere opgaven, og på den anden side har vi en arbejdsledighedslov, der indeholder en enkelt bestemmelse, som ligner noget af det, SF ønsker. Vi tror, det er klogt at adskille tingene således, at når vi står i en situation, hvor en virksomhed indskrænker midlertidigt og derfor aftaler en arbejdsfordeling, er det en midlertidig foranstaltning, der alene tager sigte på den situation. Men når vi kommer over i nogle andre, mere generelle og langvarige behov for jobrotation og jobfordeling, hvor f.eks. nogle belastede arbejdspladser giver deres medarbejdere frihed i en vis periode, er vi ovre i orlovsreformen.

Det bedste svar, vi har til SF, er: Lad os tage den sabbatorlovsordning, vi forsøger os med nu, lad os debattere, hvordan vi kommer videre med den, og lad os gå ud fra dens regelsæt. Der kan jo laves kollektive ordninger med udgangspunkt i sabbatorloven; det er netop det, som bl.a. skraldemændene i Århus har lavet, men

også andre. Godt nok står der i parenteser i forslagens titel, at det er skraldemandsmodellen, men hvorfor give en bestemt faggruppe monopol på det, som mange andre egentlig også forsøger? Der er også nogle, der forsøger med fordeling af arbejde og jobrotation, som tager udgangspunkt i kvalifikationer, altså inden for uddannelsesloven.

Alt i alt mener vi, at der er perspektiver i de tanker, SF gør sig. Det er de perspektiver, vi selv har lagt ind i den samlede orlovsreform, og både for så vidt angår uddannelses- og sabbatorloven vil der være ganske gode muligheder for, at vi kommer langt, langt hen ad den vej, som også SF ønsker at betrede.

Selvfølgelig er der stadig en lille diskussion om niveauet for kompensationen. Hvor mange penge skal der følge med? Er det det fulde eller det nedsatte dagpengebeløb? Under finanslovsforhandlingerne vil det bl.a. fremgå, hvad vi har råd til, og vi har valgt det sikre udgangspunkt, at vi ikke skal bruge flere penge, end at vi stadig kan nedbringe statsunderskuddet. Jeg vil ikke sige mere om det, for arbejdsministeren har også gjort bemærkninger om økonomien i forslaget, og det skal ikke udvikle sig til en større finanspolitisk debat. Jeg er ikke finanspolitisk ordfører, og i øvrigt foregår der forhandlinger om de ting.

Vi er altså nødt til at holde lidt igen med pengene, selv om vi selvfølgelig også på dette punkt kunne ønske, at vi kunne uddele lidt flere. Men vi deler ikke flere penge ud, end at vi kan holde kursen, så derfor er det økonomiske argument også en årsag til afvisningen af forslaget.

Lars Løkke Rasmussen (V):

På overfladen er det umiddelbart en smuk tanke, der ligger bag dette beslutningsforslag fra SF om en arbejdsfordelingsordning; men man skal ikke ridse ret meget i lakken, før billedet ændres.

Jeg må med det samme sige, at Venstre ikke kan støtte forslaget. Vi tror nemlig ikke på kosmetiske løsninger af arbejdsledighedsproblemet. Vi kan ikke leve af at bevilge hinanden orlov eller, som forslaget lægger op til, 13 ugers ferie om året på det offentliges regning. Vejen til et mærkbart og reelt fald i arbejdsledigheden må stikkes ud efter helt andre pejlemærker: større fleksibilitet på arbejdsmarkedet, større lønspreddning, indslusningsløn, lavere omkostningsniveau for erhvervslivet – for blot at nævne nogle af de ting, der i virkeligheden burde stå